

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 843/2015
13.07.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Н.Б. из Б., Б., чији је пуномоћник С.З., адвокат из Б., против тужених П.К. из Б., Б., чији је пуномоћник Д.Н., адвокат из Б. и Г.Р. ДОО из Б., као правног следбеника С.К. ДОО из Б., чији је пуномоћник М.С., адвокат из Б., ради накнаде штете због пробијања правне личности, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Вишег суда у Београду, на седници одржаној 13.07.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету стварно је надлежан Виши суд у Београду.

Образложење

Виши суд у Београду, решењем П 324/11 од 06.11.2015. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења предмет уступи Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да, како тужилац потражује накнаду штете због пробијања правне личности, да се у конкретном случају ради о спору који произилази из примене Закона о привредним друштвима, те да је за поступање стварно надлежан Привредни суд у Београду, због чега је одлучио као у изреци решења.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 7498/15 од 17.12.2015. године, предмет доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба стварне надлежности. У образложењу је указао, да се у конкретном случају ради о спору између тужиоца као физичког лица и тужених физичког лица и друштва са ограниченом одговорношћу, да се не може радити о тужби за пробој правне личности, зато што тужилац никад није био у пословном односу са туженим друштвом (привредним субјектом), већ само са туженим физичким лицем и то на основу усменог уговора о ортаклуку, па како тужба за пробој правне личности служи ради наплате поверилаца Друштва од несавесних власника истог, који су злоупотребили правила о ограниченој одговорности, да се не ради о тужби из члана 15. Закона о привредним друштвима. Затим, да у прилог оваквом закључку иде и чињеница да је пуномоћник тужиоца на рочишту одржаном 23.11.2011. године, изричито навео, да је основ тужбеног захтева потраживање које проистиче из стицања без основа и у тужби наведено да је

правни основ тужбеног захтева, стицање без основа, употреба туђе ствари и накнада штете.

Врховни касациони суд је одлучујући о насталом сукобу стварне надлежности, на основу одредбе члана 23. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредби члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, број 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15 и 13/16), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Београду.

Тужба је поднета 28.04.2011. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 434.575 евра. Према наводима тужбе, тужилац и тужени П.К. су као ортаци по усмено закљученом уговору о ортаклуку купили кат. парцелу број ... КО Б., површине 6 ари и 96 м², а у циљу изградње станице за снабдевање горивом моторних возила. Циљ наведеног ортаклука је био да после изградње станице за снабдевање горивом моторних возила тужени П.К. на тужиоца или његовог сина пренесе 50% удела у привредном друштву С.К. ДОО из Б. који је био у власништву туженог П.К.. Наведени уговор о ортаклуку, странке су реализовале у целости у делу који се односи на изградњу бензинске станице и исти су финансирани делимично путем ангажовања средстава добијених путем кредита, с тим да су кредите отплаћивали ортачки и тужилац и тужени П.К., а преостали део средстава о изградњи станице обезбедио тужилац од својих личних средстава. Тужилац је у тужби предложио да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцу одређене новчане износе на име изгубљене добити, као и да се обавезе тужени П.К. да исплати тужиоцу одређене новчане износе на име неоснованог обogaћења.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано, да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, полазећи од означаења странака у тужби, вредности предмета спора, садржине тужбених захтева и осталих наведених чињеница, по оцени Врховног касационог суда, за даље поступање у овом предмету стварно је надлежан Виши суд у Београду на основу одредбе члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 23. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**